

MAGYAR

KÖZÖNY

A SZEGEDI JOGHALLGATÓK HIVATALOS LAPJA

XIX. ÉVFOLYAM
3. szám

2013. Szeptember

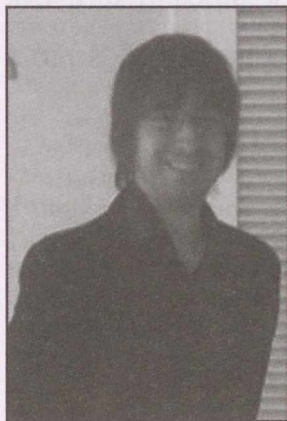

KÖSZÖNJÜK!!!!

burn[®]
ENERGY DRINK

Kedves Olvasók!

A 2013/2014-es tanév első újságját egy olyan tiszteletre méltó Professornak szenteljük, aki 11 éven át erőt, fáradtságot, kitartó munkát nem sajnálva munkálkodott azon, hogy Karunkat a lehető legtöbb téren javítsa, építse, szépítse. A vele – és vele együtt dolgozó, leköszönő és tovább tevékenykedő kollégákkal – készült interjúból rendkívül érdekes részletek derülnek ki, nem csak Prof. Dr. Szabó Imre dékán Úrról, de Karunk elmúlt 11 évének életéről is. Emellett az élet más területéről is találhat a Kedves Olvasó csemegét, amely igyekszik lefedni az elmúlt hetek-hónapok történéseit a magyar futballtól az indiai irodalomtól át a magyar büntetőjog újabb fejleményeiig. Jó lapozgatást kívánok!

Harkai István
megbízott főszerkesztő

Tartalom

Prof. Dr. Szabó Imre interjú.....	4 §
„Ne sírj, hogy vége lett, mosolyogj, mert megtörtént..”.....	7 §
Beszélgetés Dr. Karsai Krisztinával, .	9 §
Interjú Herczegné Dr. Német Máriával .	12 §
Bűnügyi Rovat	13 §
Még nincs vége!	15 §
FILMROVAT	16 §
Zene	17 §
„Hozsánna néked” magyar labdarúgás.....	18 §
Kezdődik megint?.....	20 §
Könnyek kapuja – könyvajánló egy bestsellerhez	21 §
Blog Frei Tamástól – A világ és ami mögötte van.....	23 §
Pontrendszer	24-25 §
Rejtvény	26 §

IMPRESSZUM

Hirdetésszervezés:

MAGYAR KÖZÖNY

Lapunkat rendszeresen szemléli az

»OBSERVER« BUDAPEST»

Megbízott főszerkesztő: Harkai István

Sajtóreferens: Morisson Márk

Szerkesztők: Lada Flóra, Kovács Annabella,
Heves-Hoffmann Dorottya,
Garamvölgyi Bence, Megyesi Dániel,
Kereki Ádám és Lantos Tibor

Tördelés, borító: Szitás István, UnivDesign Stúdió

Alapította: Kasza Péter Ferenc és Szénás Tamás

Felelős kiadó: SZTE ÁJTK HÖK

Honlap: www.ajtkhok.hu

E-mail: kozony@hok.juris.u-szeged.hu

Nyomda: Innovariant Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Drágán György 6750 Algyő, Ipartelep 4.

Tel.: (62) 493 626, 493 638, Fax: (62) 493 914

E-mail: studio@innovariant.hu Web: www.innovariant.hu

Hirdetésszervezés: Universitas-Szeged Nonprofit Kft.

Elérhetőség: (62) 546-680; hirdetes@univkft.hu

Megjelenik 1200 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Lapunk szeptemberi számának fókuszában a Karunkon végbement személyi változások állnak. Ennek kapcsán kerestük meg Prof. Dr. Szabó Imrét, aki az előző tanév végén búcsúzott el a dékáni tisztségtől.

- Mekkora volt az ÁJTK dékánja?

„2002. július 1-től 2013. június 30-ig, három egymást követő ciklusban, tehát 11 éven át. Amikor kezdtem, a törvény szerint csak két ciklusban lehetett valaki dékán. Én azonban olyan szerencsés helyzetbe kerültem, hogy egy törvénymódosítás folytán harmadszor is dékán lehettem.”

- Hogyan került ebbe a pozícióba, illetve milyen funkciókat töltött be előtte az egyetemen?

„1992-től 2000-ig a JATE (a Szegedi Tudományegyetem elődje) kancellára voltam, ami azt jelenti, hogy a gazdasági főigazgató és a főtitkár munkáját egy személyben láttam el. Később főtitkár lettem, nagyjából két éven át és ez idő alatt érkezett a karról a kérés, hogy a dékáni posztot feltétlenül pályázzam meg. Besenyei professzor úr dékánságának lejártá után. Ezek után Mészáros rektor úr „engedélyével” pályáztam meg, mert én korábban kijelentettem, hogy az egyetemi hivatalt a rektor úr mellett vállaltam és amíg neki szüksége van rám, addig én ott is maradok mellette!”

- Megbánta-e a döntését?

„Abszolút nem bántam meg! Úgy gondolom, aki azt mondja, valamely pozícióba akarata ellenére került, az nem mond igazat. Minden emberben van becsvágy és persze egy kis hiúság is. Az, hogy ott lehettem első ember, ahol elkezdtem a pályafutásomat és ahol valószínűleg be is fejezem, ez mindenképpen óriási megtiszteltetés.”

- Hogyan kezdte el a dékáni munkásságát?

„Az első ciklus legelején leírtam, mintegy 30-40 oldalban az elképzeléseimet és a kar tanszékvezetői és professzori testülete elé bocsátottam. Ők véleményezték, mivel értenek egyet és persze mivel nem, továbbá hozzátették a maguk részéről, mit is szeretne még ez a grémium, hogy megvalósuljon. Ezzel az egyetértéssel kezdtem el a dékáni működésem.”

- Milyen irányvonalak mentén valósította meg az elképzeléseit?

„Nekem az volt az alap elképzelésem, hogy az egyetem a hallgatókért van. Az én szememben (is) az első számú „szereplő” maga a hallgató, akit ki kell szolgálni, mert ide jelentkezett és el akar vinni tőlünk egy „árut”, ami nem más, mint a diplomájába foglalt tudás. Ezt meghatározott embereknek kell átadni, a megfelelő környezetben és a megfelelő módszerekkel. Tehát kétirányú volt az elképzelésem. Egyfelől: a karnak olyan minőségi személyi állománya legyen, amely magyar és nemzetközi viszonylatokban is megállja a helyét. Másfelől: olyan tárgyi körülmények fogadják a hallgatókat és az ide látogatókat, amelyek egy egyetemhez méltóak. Ezért az egyes tanszékek igényeihez mérten új oktatók kerültek hozzánk, nagy gondot fordítottam arra, hogy megfelelő elismerésben és előléptetésben részesüljenek, akik teljesítenek. Törekedtem arra – véleményem szerint eredménnyel, hogy a kar oktatói addig soha nem látott mennyiségben részesüljenek erkölcsi elismerésként különböző egyetemi és állami kitüntetésekben is, továbbá aki a tudományos munkában is eredményes volt, az egyetemi

„grádicson” is előrébb léphetett. Mindazonáltal igyekeztem nagy hangsúlyt helyezni arra, hogy az oktatók megfelelő anyagi elismerésben is részesüljenek, amit szerintem több évtizedes összehasonlításban áttekintve egyértelműen jól sikerült kivitelezni.”

- Miképpen viszonyult a hallgatókhoz a dékáni éve alatt?

„A hallgatókkal tulajdonképpen egyfajta egyezséget kötöttem, miszerint az ügyeket önállóan fogják intézni és ugyanúgy, mint az oktatói rendezvények esetében, ha egy adott rendezvény ésszerű, célszerű, akkor nem abból indultam ki, van-e rá pénz, avagy nincs, hanem azt meg kellett szervezni és a pénzügyi hátteret pedig biztosítani kellett. Úgy gondolom, ez a koncepció jól is működött az elmúlt 10-11 évben.”

- Mi tesz valakit alkalmassá a dékáni poszt-ra? (Az ambíciótól.)

„Legyen az illetőben elszántság, energia és persze sok-sok ötlet. Azonban ennek az ügynevezett energiának arra is ki kell terjednie, hogy meghallja mások véleményét, legyen türelme ezeket a véleményeket meghallgatni. És ezekből a véleményekből lehetőleg helyes következtetésekre kell jutnia! Akkor is, ha azt a véleményt eredetileg a vitapartner képviselte. Kell hozzá erő és belátás, hogy a döntés megalapozott legyen és bírja a közösség támogatását.”

A dékáni munka mellett számos további feladatot is ellátott, ellát a mai napig (tanszékvezetés, oktatás, több elnökségi tagság, stb.). Nem volt-e mindez túlzottan megerhelő az Ön számára?

„A 11 évből talán a legnehezebb az utolsó 2 évem volt. Túl a gazdasági és az általános közpolitikai elnehezülésén a felsőoktatásnak, az is közrejátszott, hogy egy bizonyos pozícióban nagyjából 6-8 év az, amit egy embernek célszerű eltöltenie, legalábbis szerintem. Azt

követően, úgy a 10. év felé, akarja, vagy nem akarja az illető, a dolgok bizonyos mértékig rutinszerűvé válnak és valószínűsíthető, hogy elveszti azt az energiatöbbletet, ami korábban benne volt. Persze a kreativitás is megkophat. Úgy éreztem, nagyobb energia befektetéssel csinálom ugyanazokat a dolgokat, melyeket 5 évvel korábban még lendületből hajtottam végre. Bíztam benne, ez a munkámon igazából nem látszódtott, de az igazság az, hogy az utolsó 1-2 évben már vártam a „szabadulásomat”. Mindazonáltal én magam olyan ember voltam/vagyok, aki állandóan „üzemel”, nem esett nehezemre az aránylag nagy munkateher sem.”

- Van-e olyan eredmény, siker, amire igazán büszke a dékáni pályája során?

„Arra mindenképpen, hogy a dékáni pályám elején a professzori karral és a hallgatói önkormányzattal sikerült az elképzelésekben közös nevezőre jutni, és az évek során e stratégia mentén haladni. Emellett például a külsőségeket számba véve látható (különösen az idősebbek számára észrevehető) karunk ó épületének jelenlegi állapotán, hogy modern, hallgató-centrikus lett. Korábban nem volt rendes udvar, sem pedig hátsó kijárat és folyosó, továbbá nem volt meg a társalgó, a számítógépes kabinet, a szimulációs terem, a wifi sem. Összességében tehát a mostani külleme az egész épületnek nagyjából olyan lett, ahogyan azt korábban elképzeltem. Mindazonáltal célt volt, hogy a kar tevékenysége több lábon álljon, úgyhogy a már meglévő munkaügyi és társadalombiztosítási képzés mellett beindult és megerősítettük a nemzetközi tanulmányok, a politológia képzéseket, nem is beszélve az idegennyelvű képzésekről. Továbbá felfutott a konferencia szervezés a karunkon, mind hazai, mind pedig nemzetközi szinten, illetve még említeném Jakab Éva professzor asszony által vezetett Doktori Iskola megerősödését is. Persze nagy szerencsém volt az egész oktatói gárdával, mivel az elképzeléseim megvalósításában hatalmas segítséget kaptam tőlük, mindig nyitottak és segítőkészek voltak.”

- Visszatekintve a dékáni éveire, min változtatna, mit tenne másképp?

„Így utólag nézve azt mondom, ha a vállalásaim egy részétől elálltam volna, akkor több időm jutott volna a családomra, a baráti társaságomra és persze a hobbitra. De azt is meg kell valljam, hogy ez idő alatt én jól éreztem magam! Ezek a dolgok azért hiányoztak, a munkám mégsem vált terhessé, sőt az lekötött és örömet lelttem benne. Mindezt a valamit valamiért frázishoz tudnám igazából hasonlítani.”

- Szigorú főnök volt?

„Egyszer valaki ezt mondta nekem: „Nálad nagyobb diktátort a Föld nem hordott a hátán!” Ebből talán annyi igaz, hogy az elképzeléseimhez mindig is ragaszkodtam, azokat végre is akartam hajtani. A megvalósításnak azonban nem hangerővel, vagy a hivatali beosztásból fakadó utasítási joggal akartam érvényt szerezni! Inkább a megvitatás, a másik véleményének figyelembe vétele, az egészséges kompromisszumok azok, melyek megóvtak attól, hogy egy-egy eltervezett feladat megvalósítása során falakba ütközzek.”

- Hogyan élte meg anno az államilag támogatott joghallgatók számának drasztikus lecsökkentését?

„Én mindenféle döntést meg tudok érteni, ha azt alaposan megindokolják és a döntés értelmét én magam is látom. Az ominózus döntésnek két hibája volt. Az egyik a módszere, a másik pedig annak tartalma. Egyrészt a felsőoktatási szereplők megkérdőjezése - és mindenféle előzetes, tényleges vizsgálat, hatástanulmány nélkül, szóbeszédekre hagyatkozva született meg a döntés. Másrészről: az általános igazságtalanság mellett még egy, a jogi karok közötti ellentétet is generált, nevezetesen az 50-50 finanszírozott hely az ELTE és a PPKE számára. Ez még a két intézménynek sem volt igazán jó, mert persze a korábbi finanszírozott létszámukhoz mérten ez elenyészőnek számít, ugyanakkor úgy érezték, az összes többi jogi kar neheztelt rájuk, holott tudom, nem ők harcolták ki, hogy csak ők kapjanak finanszírozott helyeket! Ha már egyszer a „kurtítás” mellett döntöttek, mert ez kizárólag pénzelvonás volt, akkor az egységes rendelkezés folytán elmaradhatott volna az említett plusz rossz érzet. Véleményem szerint óriási hiba, hogy onnan vett el a kormányzat, ahol nem érzett igazán erős érdekérvényesítési erőt. Mert az oktatás hiányával nem áll meg az élet azonnal, annak hátránya csak évek múltán érződik. Mindez nagy volumenben tekintve ossztársadalmi károkat fog okozni.”

- Volt-e valaha konfrontációja az egyetemi vezetéssel?

„Ha jól emlékszem a 11 év alatt folyamatosan. Azonban olyan nem volt, amit nem lehetett volna megoldani. Az egyetem maga olyan társaság, ahol 12 kft van (a 12 kar), melynek ügyvezetői (a dékánok) azt szeretnék, hogy a közösből ők kapják a lehető legtöbbet. Amivel nincs is gond. De figyelemmel kell lenni arra is, hogy a többi társ se szenvedjen hátrányt és a központnak is maradjanak meg a lehetőségei. Mert az bizony elképzelhetetlen, hogy egy alapvetően rossz, gyenge egyetemnek messze földön híres karai legyenek, s a gyenge karokból híres egyetem verbuválódjék!”

- *Professzor Úr pályája során sok kitüntetésben részesült. Ezek közül melyikre, melyekre a legbüszkébb?*

„Az ember alapvetően nem az elismerésért dolgozik, de ha a feladata elvégzését követően elismerik a munkáját, akkor az természetesen mindenkinek jól esik. Büszke vagyok a kari Menyhárt Gáspár díjra, a köztársasági elnöktől kapott Magyar Érdemrend Középkeresztjére, a korábban kapott tiszti keresztre, a Pro Urbe és Pro Universitate díjakra. A lelkemhez legközelebb mégis az az érem áll, melyet az utolsó dékáni munkanapomra – előttem eltitkoltan – szervezett összejövetelen kaptam a hallgatóktól és a nevemen kívül ez áll rajta: „Dékán Úrnak, köszönettel az Állam- és Jogtudományi

Kar hallgatóitól.” Szerintem nem kell magyaráznom azt, ha valaki az egyetemen marad, annak biztosan van egy erőteljes hallgatóbarát beállítottsága. Ezért is érzékenyültem el magamban elég erőteljesen, amikor meglepetésemre megszervezték számomra ezt a kis rendezvényt. Remélem, a résztvevők ezt nem vették rajtam észre, de ha igen, az sem baj!”

Tisztelettel meg szeretném köszönni Professzor Úrnak, hogy idejét áldozta az interjúra. A szerkesztőség nevében pedig minden jó egészséget és persze sok sikert kívánok a további munkájához!

MEGYESI DÁNIEL

„Ne sírj, hogy vége lett, mosolyogj, mert megtörtént..”

A több mint 40 éven át tartó, rengeteg élménnyel átszőtt, maradandót alkotó munka után nyug-állományba vonuló dr. Márkus Ándrásnéval, a Dékáni Hivatal vezetőjével készítettünk interjút, amelyben az eltöltött dolgoz évekről, a jövőre vonatkozó terveiről kérdeztük.

- *Mindnyájunk előtt köztudomású, hogy a Dékáni Hivatalban dolgozni, de főleg azt vezetni, nagy tudást, odafigyelést, toleranciát igényel. Szeretném megkérdezni Hivatal-vezető Asszonytól, hogyan és mikor került a hivatalba?*

- 1969-ben kerültem az Állam- és Jogtudományi Kar Dékáni Hivatalába, előadói munkakörbe. Ettől az időtől kezdve egészen 1985-ig tanulmányi előadó, majd főelőadó voltam. Ezután három éven át a Tanulmányi Osztály csoportvezetőjeként végeztem munkámat, majd 1989-től neveztek ki a Dékáni Hivatal vezetőjének.

Személyes oka volt annak, hogy Szegedre kerültem, ugyanis a férjem — akire egyébként nagyon büszke voltam és vagyok is — a szegedi jogi karon végzett, és a Szegedi Bíróságra kapott kinevezést, ezért költöztünk Budapestről Szegedre 1967-ben, fiam akkor volt pár hónapos. Azóta már én is szegedinek vallom magam, mind a család, mind az ismerősök, barátok úgy ismernek, hogy én már szegedi vagyok. Egyébként könyvtár szakot végeztem a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolán, és a gyes után kerültem a jogi karra.

- Kezdként, úgy gondolom, mindenkinek vannak álmai, vágyai munkáról, hivatásról, mit szeretne csinálni, hova szeretne eljutni az előtte álló évtizedekben. Ha visszatekint, elégedett-e a megtett úttal?

- Az igazat megvallva, én nem is tudtam akkor még, hogy miről álmodom. Azonban mikor megtudtam, hogy hallgatókkal kell foglalkoznom, rögtön úgy éreztem, hogy örömmel fogom ezt a feladatot ellátni. Ezt bizonyítja, hogy sok száz hallgató végzett pályafutásom alatt, akiktől még a mai napig is elismerő és megható visszajelzéseket kapok.

Erős késztetést éreztem a pszichológia iránt, mindig is érdekelt ez a szép és érdekes tudomány; folyton az okokat kerestem az emberek megnyilvánulásában, és úgy gondolom, hogy talán ebből adódóan sikerült jól megoldanom szituációkat, helyzeteket, így a hallgatókkal és a munkatársakkal is könnyen megtaláltam a közös hangot.

Pályám során nyolc dékánnal és egy rektorral dolgoztam együtt, mindegyikük más személyiség volt, más habitussal, tőlük sokat tanultam és sok jót kaptam. Csak én voltam ugyanaz, és úgy érzem, talán sikerült kialakítani olyan munkakapcsolatot, amely mindvégig harmonikus és kiegyensúlyozott volt, ugyanakkor elmondhatom, hogy mindig megtarthattam az önállóságot is.

Pályámon sokat segítettek kollégáim, és ahogy én neveztem mindig, a 'kis csapatom', amelynek megbecsülése, segítsége és támogatása hozzá-

járult ahhoz, hogy feladatomat maximálisan el tudjam látni.

- Pályája során volt-e példaképe, akitől erőt meríthetett, aki iránytű volt a nehéz feladatok megoldásában?

- Bár az első időszak nehéz volt a Szegedre kerülésemmel, mégis megbirkóztam könnyen a nehézségekkel, a szüleim, különösen is az édesapám példája, mintaképe segített ebben. Édesapám a vasútnál dolgozott vezetőként. Már fiatalemberként is Lajos bácsinak szólították a munkatársai, olyan nagy tisztelettel, szeretettel és példamutatással viseltetett az emberek iránt. Nekem akkor is, és egész későbbi életem folyamán is ő volt a minta, a vezérlő elv, ezt adtam át sikerrel a gyermekeimnek is, akikre nagyon büszke vagyok, a négy leányunokám pedig 'mindent visz'. Mindkét gyerekem jogot végzett, és ügyészként gyakorolják hivatásukat. Úgy tűnik, hogy a legnagyobb unokám folytatja a családi hagyományt, és a jogászai hivatást választja. Elmondhatom, hogy gyönyörű családom van, és szép, tartalmas élet áll mögöttem.

- Köztudomású, hogy milyen nagy munkabírása van, valamint rendkívül jó a kapcsolata a munkatársakkal és a hallgatókkal egyaránt. Honnan ez a nagy elkötelezettség munkabírási?

- Mint már említettem, a hallgatók, a kollégák és a munka szeretete az, amely minden nehézségen átlendített, és amelynek köszönhetően a munkámat örömmel és odaadással végeztem mindig is. Továbbá, amit rám bízta, a lehető legnagyobb figyelemmel, szívvel, szellemiséggel adtam.

- Az is tudnivaló Önről, hogy kezdetektől fogva áldozatos, példamutató, lelkiismeretes munkájáért, a munkatársaival való kifogástalan kapcsolatáért, és azért is, mert a hallgatók mindig számíthattak, számíthatnak útmutató véleményére, segítségére, a döntéshozók - ezek elismeréseként - több esetben is magas kitüntetésben részesítették. Többek között 2006-ban a Magyar Köztársasági Érdemkereszt arany fokozatát kapta. Elmondaná, hogy még

milyen kitüntetésben részesült, és mit jelent ez Önnek?

- A Kar által alapított Kari Élet-műdíjban részesültem az itt eltöltött — megszakítás nélküli — 44 évemért.

Raktori elismerő oklevélben is részesültem a Raktori Hivatal vezetőjeként elvégzett munkámért. Bár én soha nem a kitüntetésért dolgoztam, ez fel sem merült bennem sohasem, de természetesen jó érzés a visszajelzés, hogy elégedettek az elvégzett munkámmal, mert valóban szívvel-lélekkel, odaadással, a legjobb tudásom szerint végeztem. Köszönöm, ha mások is így gondolják, így látják.

- *Nem tudom, illik-e megkérdezni egy ilyen csodálatosan szép és kerek életúton végigtekintve, hogy milyen tervei, elképzelései vannak Hivatalvezető Asszonynak a jövőre nézve?*

- Van egy csodás Márquez mondás: „Ne sírj, hogy vége lett, mosolyogj, mert megtörtént.” Ez a munkámra és az életemre is egyaránt igaz. Felkértek, hogy 'háttérsegítő' maradjak, de ami a legfontosabb tervem, hogy sokkal több időt tudjak a családommal és a barátaimmal tölteni. Remélem, így több időm jut majd a hobbimra, a színházra, zenehallgatásra, az olvasásról nem is beszélve.

Zárszóként én már elmondhatom, mert megtapasztaltam: „Megtanultam, hogy mindenki a hegy csúcsán szeretne élni, nem is sejtve, hogy a valódi boldogság éppen abban rejlik, ahogyan oda feljutunk.”

- Köszönöm szépen ezt az élményszerű beszélgetést!

DR. TAMÁSI ÉVA PhD HALLGATÓ

Beszélgetés Dr. Karsai Krisztinával, volt (közkapcsolati) dékán-helyettessel, valamint a Büntetőjogi és Büntető Eljárásjogi Tanszék új tanszékvezetőjével

Magasra emelte a léceket dr. Karsai Krisztina saját maga és követői számára egyaránt. Az akadályokat könnyen véve és töretlenül halad előre, aminek még korán sincs vége. Négy nyelven beszél - német, orosz, spanyol, angol-, tucatnyi bizottságnak, szervezetnek tagja, számos pályázatot és ösztöndíjat nyert, konferenciákat és kutatóutakat halmozott egymásra - amiket most sajnos hely hiányában nem tudunk felsorolni, de a kari honlapon mindenki eleget tehet kíváncsiságának. Négy évig dolgozott Prof. Dr. Szabó Imre dékán úr mellett, ezen apropóból kerestük meg.

- Hol végezte egyetemi tanulmányait és miért azt az intézetet választotta?

„Az SZTE jogelődjében, a József Attila Tudományegyetemen (JATE) végeztem jogász szakon. Szegeden szerettem volna egyetemre járni, mert abban az időben már a fivérem is Szegeden volt egyetemista (medikus) és úgy éreztem, hogy nekem tetszene a szegedi élet. Meg aztán nyelvviszág és érettségi eredmények alapján felvételi vizsga nélkül felvettek, ami igazán komoly vonzerő volt 1990-ben. S végezetül, mivel bajai vagyok, Szeged közel is volt a szülői házhoz, de egyben messze is, kézenfekvő volt, hogy Szegedre esik a választásom.”

- Részt vett-e tudományos diákkörön, ill. melyik kurzus érdekelt leginkább?

„Öszintén szólva a TDK kiesett - akkor - az érdeklődési körömből, inkább a közösségért folytatott munka (hallgatói önkormányzat) töltötte ki a szabadidőmet. Ugyanakkor a büntetőjogot és az európai jogot szerettem a leginkább, ez utóbbit akkor még csak tétova fakultációként tanították.”

- Melyik idegennyelvet részesíti előnyben? Utazott-e külföldre ösztöndíjprogram keretében vagy tanulmányi célból?

„Négy idegen nyelven beszélek, de úgy hiszem, a német nyelvet bírom a leginkább. És igen, sokszor voltam már külföldön – főleg Németországban és Ausztriában – ösztöndíjjal: hallgatóként nyelvet tanulni, illetve szakmai gyakorlatot folytatni (német parlamentben), oktatóként pedig számos kutatói ösztöndíjat nyertem már el.”

- Mi ösztönözte arra, hogy Szegeden maradjon?

„Sokféle irányba „nézelődtem” a végzés előtt és után, az állások jelentős része már akkor is Budapesthez kötődött. Amikor azonban kide-

rült, hogy van lehetőség arra, hogy a Tanszék foglalkoztasson és valódi, látható alternatívává vált számomra az oktatói karrier, eldöntöttem, hogy itt maradok. Magánéleti kötődésem is erős volt Szegeden, így aztán nem kerültem konfliktushelyzetbe sem.”

- Milyen állást képzelt el magának az általános iskolában?

„Ilyet. :-) Nem tudtam persze akkor, hogy ezt hogyan nevezik, meg hogy hogyan lehet elérni... Annyit tudtam (sejtettem?) talán már akkor is, hogy sokat fogok tanulni életemben és hogy olyasmit szeretnék csinálni, ami fontos és jó is. Gimnazistaként jöttem rá arra, hogy szeretem az utazást, és hogy sokféle tevékenységgel is tudok foglalkozni egyszerre - sőt, hogy ez megy nekem... Az egyetemi munka végtelenül változatos és állandó kihívásokkal teli. Sohasem lehet unatkozni. A tudományos kutatás mindennapos, és persze egész életen át tartó kihívásai folyamatosan ellátják az embert munícióval, amivel a kíváncsiságot lehet "táplálni".

A hallgatókkal való foglalatosság pedig rendkívül színes "portfólió", hiszen a tananyag leadása csupán egy a sokféle tevékenység közül, igaz, nagyon fontos, de messze nem meríti ki a jó tanár ténykedését.

S hát azt se hallgassuk el, hogy nincs két egyforma diák, nincs két egyforma szemináriumi csoport vagy évfolyam, a változatos új impulzusok bennünket sem hagynak érintetlenül – szerencsére.”

- Hogyan jellemezné Prof. Dr. Szabó Imre dékán Úrral eltöltött munkaviszonyát?

„Szabó dékán úrral négy évig dolgoztam együtt és kifejezetten gyümölcsözőnek és számomra tanulságosnak tekintem ezt az időszakot. Dékán úr bölcsessége és felsőoktatási tapasztalatai kimeríthetetlen forrásként szolgáltak minden kétséges vagy kérdéses ügyben a kollégái számára, így számomra is, s ő nem sajnálta az időt sosem arra, hogy egy-egy döntés miatt-

jébe, a mögöttes mozgatóerők feltérképezésébe és a döntések várható következményeinek mérlegelésébe beavassa közvetlen kollégáit. Jómagam rengeteget tanultam dékán úrtól a felsőoktatásról, az emberekkel való bánásmódról és a szervezeti irányításról. Végtelenül hálás vagyok neki a közös munkával eltöltött évekért."

- Melyik volt a legnehezebb időszak dékánhelyettesi éve alatt?

„Az eleje. Amikor fel kell venni az ügyek fonalát, amikor meg kell ismerni a személyi és tárgyi tényezőket, amelyek meghatározzák a lehetőségeket. Örömmel vettem bele magam a munkába, s hajtott előre a lehetőség, hogy a Kar működését közvetlen közlőrl megtapasztalhatom, ezért nem úgy kell ezt érteni, hogy tényleges nehézségeim voltak, hanem inkább arról volt szó, hogy rengeteg információt, adatot, eljárási rendet, szokásjogot (stb.) úgy kellett elsajátítani, hogy a rendelkezésre álló idő végletesen kevés volt. Aztán persze az időtényező is megszélidül, és az ember megtanulja az új feladatokkal terhesen is jól beosztani az idejét, de ez az elején eléggé döcögös volt. Röviden: az elején a szabadidőmet is munkával töltöttem."

- Mik a tervei a jövőre nézve? Milyen kihívásokkal kell szembenéznie Büntetőjogi és Büntető Eljárásjogi Tanszék vezetőjeként?

„Sok tervem van, amelyek egy része a saját tudományos és oktatói tevékenységemhez kötődik, így az elkövetkezendő időkben több komoly vendégprofesszori meghívásnak fogok eleget tenni európai egyetemeken, illetve angol és magyar nyelvű monográfiák megjelentetését tervezem az elkövetkezendő két évben.

A Tanszék jelenleg az új Btk. által generált helyzetben az új tananyagokkal kapcsolatos kihívásokkal néz farkasszemet. A Tanszék nem

engedheti meg magának azt, hogy úgy tartsa meg a Btk.-hoz kötődő kurzusokat, hogy aztán a vizsgára való felkészülést nem segítik naprakész tankönyvek, ezért nyáron is, és most ősszel is az anyagi jogi tankönyvek elkészítésén dolgozunk kollégáimmal. A Tanszék által gondozott további főtárgyak is önálló tankönyvekkel lesznek ellátva, és a főtárgyakhoz kötődő gyakorlati foglalkozásokhoz gyakorlókönyveket, jogesetgyűjteményeket is készítünk. Bízom benne, hogy erőfeszítéseinket a hallgatók azzal fogják honorálni, hogy megfelelően felkészülnek a vizsgákra. :-)

Az oktatáson túlmenően a Tanszék jelentős tudományos potenciállal rendelkezik, amelyet nemzetközi jogtudományi (és társadalomtudományi) kutatásokba való bekapcsolódással igyekszünk lekötni, ez nem csupán a szegedi iskola és egyben a Kar, az egyetem ismertségét növeli, de kollégáink - személyes - tudományos reputációját is emeli. S az is igaz, hogy egy jól működő tudományos műhely a hallgatók tudomány felé fordulását is magával hozza, így bízok abban, hogy tudományos diákkörünk továbbra is vagy esetleg még jobban vonzza majd a tehetséges és/vagy érdeklődő hallgatókat. Szóval várunk mindenkit, akit egy kicsit "megérintett" már a büntetőjog vagy esetleg az érintésre vár... :-)

Van tehát tennivaló, de vannak célok is. Úgy-hogy nincs más dolgunk, mint tenni azt."

Azt hiszem, hallgatótársaim nevében is mondhatom, hogy örülünk, hogy ilyen sokrétű és példamutató jogásszal találkozhatunk az egyetemünkön, aki inspirál az életen át tartó tanulásra. Köszönöm, hogy készségesen rendelkezésünkre állt és, hogy egy kicsit közelebből is megismerhettük Önt!

BARTOS BLANKA

Interjú Herczegné Dr. Német Máriával, a Tanulmányi Osztály volt vezetőjével

Sokan talán szerencsésebb helyzetben vannak és már volt alkalmuk találkozni, ill. megismerni Herczegné Dr. Német Máriát, aki 9 dékánváltásnak is részese lehetett a Szegedi Jogi Karon és 11 évig Prof. Dr. Szabó Imre dékán Úrral dolgozott együtt. Aki talán nem ismernék, számukra még inkább ajánlom az alábbi interjút.

- Hol végezte tanulmányait?

„1979-ben szereztem jogász diplomát a József Attila Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán, esti tagozaton.”

- Gyermekkorában milyen felnőttkori hivatást képzelt el magának?

„Emlékeim szerint minden életkoromban nyugodt, kiegyensúlyozott, ugyanakkor átgondolt, határozott véleményt formáló ember voltam, akit a másik emberen történő segíteni akarás szándéka vezérelt. A jogi pálya iránti érdeklődésem középiskolás éveim alatt formálódott és erősödött meg a szándék, hogy jogász szeretnék lenni.”

- Mikor lett Ön a Tanulmányi Osztály vezetője és előtte mivel foglalkozott?

„1975-ben - szinte első munkahelyként- kerültem a Kar Tanulmányi Osztályára, ahol tanulmányi előadóként, majd főelőadóként esti és levelező tagozatos hallgatók tanulmányi ügyeivel foglalkoztam.

1989. januárban nevezett ki a Kar dékánja a Tanulmányi Osztály vezetőjének. A közel 25 éves osztályvezetői munkásságom alatt, helyettesítés folytán – másfél éven keresztül – elláttam a Dékáni Hivatal vezetését is.”

- Hogyan jellemezné Prof. Dr. Szabó Imre dékán Úr ideje alatt eltöltött éveit?

„A Karon eltöltött 38 év munkásságom alatt kilenc dékánnal volt alkalmam közös célért együtt tevékenykedni. Mindegyikükre nagy tisztelettel és megbecsüléssel emlékszem vissza.

A legutóbbi 11 évet Szabó Imre professzor úr dékáni vezetése alatt tölthettem, aki - elődeihez hasonlóan- mély bölcsességgel és megfontolt döntésekkel, de mellette rugalmas nagyvonalúsággal és emberséggel, valamint munkatársai iránti megbecsüléssel és tisztelettel irányította a Tanulmányi Osztály munkáját is.

Röviden jellemezve, minden nap öröm volt Dékán úr mellett dolgozni, mind emberi hozzáállásban, mind munkabírásban sokat lehetett Tőle tanulni.”

- Milyen egyéb feladatokat kellett ellátnia?

„Elláttam a korábbiakban működő Diákjóléti Bizottság, majd a Tanulmányi Bizottság és a Kari Köztársasági Ösztöndíj Bizottság titkári feladatait. 1989 óta tagja majd tanácskozási joggal póttagja voltam a Kari Tanácsnak.

1992-től – az akkori Dékáni vezetés irányítása mellett – aktív részt vállaltam az SZTE ÁJTK és a Károli Gáspár Református Egyetem kecskeméti kihelyezett közös jogász képzés levelező tagozatának létrejöttében és beindításában,

ahol - az első évfolyam beindulása, 1994 óta - koordinálok a kecskeméti Tanulmányi Osztály munkáját is."

- Hogyan nézett ki egy átlagos napja a Tanulmányi Osztály vezetőjeként?

„Mindenkor ars poeticámnak tekintettem azt, hogy a vezetői munka egy jó értelemben vett "alázat" a munka, a munkatársak és a hallgatók irányába. Véleményem szerint a vezetőnek nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak, mindenkor hitelesnek kell lenni mind a munkatársak, mind – ebben a feladatkörben – a hallgatók irányába. Jókedvű, kiváló munkatársakkal körülvett vezető dolga mindenkor sokkal könnyebb, mely számomra elmondhatom, hogy megadatott.

Kollegáimmal valamennyien azt valljuk, hogy a hallgatókért vagyunk. Minden hallgató azért fordul problémájával a Tanulmányi Osztályhoz, hogy megoldást keressen "bájára", mi pedig korrekt módon, segítőkészen és minél gyorsabban "orvosoljuk" azt."

- Emlékszik-e valamilyen különleges esetre, amivel megkeresték Önt?

„Esetről külön nem tudok említést tenni; viszont számomra két kedves gondolat jutott eszembe. Ballagó végzős hallgatók vonultak át a Tanulmányi Osztály helyiségein, amikor is a szobám ajtajában egyik diák megszólalt: "úr-isten, még sohasem jártam ebben a szobában"; mire Én azt a választ adtam erre a gondolatára, hogy általában itt csak a legjobb képességű és

a legproblémásabb hallgatók fordulnak meg.

Másik gondolatom kissé személyes jellegű; fiú gyermekünkkel kiskorában már sokfelé megfordultunk az országban, ahol kis túlzással, de szinte mindenhol találkoztam a Kar volt, vagy akkori hallgatójával, akik örömmel üdvözöltek; mire gyermekünk egyszer megszólalt: "anya téged mindenhol és mindenki ismer?"

Számot vetve az eltelt 38 évvel, úgy gondolom az ember munkájának visszaigazolása, ha a végzett hallgatók évek, évtizedek múlva is megismerik az utcán, köszöntik, közös történetek felidézésével emlékeznek az egyetemi múltra; hát ezért érdemes!"

- Volt-e lehetősége hosszabb időt külföldön tölteni tanulmányi vagy foglalkozási célból?

„Sajnos nem. Az egyetem másik 3 tanulmányi osztályvezetőjével együtt, egy TEMPUS program keretében 15 évvel ezelőtt lehetőséget kaptunk, hogy néhány napig tanulmányozhattuk a Paris X-es egyetem hivatali működésének rendjét; természetesen az akkor szerzett tapasztalatainkat is hasznosíthattuk a napi munkában."

Köszönöm, hogy megtisztelt minket válaszával és emellett még köszönettel tartozom magam és hallgatótársaim nevében a hallgatókért végzett odaadó munkájáért! További boldog éveket kívánok!

BARTOS BLANKA

Bűnügyi Rovat

Új, egyszerűbb, gyorsabb...

Szeptembertől új törvényi szabályozás lép életbe az Országos Bírói Hivatal jóvoltából. A Hivatal a bíróságok tapasztalatain alapuló javaslatokat figyelembe véve alkotta meg a szabálysértési jogszabályok módosítását, amely alkalmazását követően várhatóan jelentősen

javítani fogja az igazságszolgáltatás menetét.

Az új szabályozás szerint nem lesz kötelező minden szabálysértési ügyben tárgyalást tartani, csak akkor, ha ezt az elkövető kéri vagy a bíróság azt hivatalból szükségesnek tartja. Az új törvényváltozások lehetővé teszik továbbá

szeptember 1-jétől a "kvázi" szabálysértési bíróságok felállítását, vagyis a hatékonyabb gazdálkodást, színvonalasabb elbírálást.

A szabálysértési törvény hatálybalépése óta nagyságrendileg növekedett a bírósági ügykezelés, amelynek döntő részét a pénzbírság, a közérdekű munka elzárásra történő átváltoztatása iránti ügyek alkotják, havonta országosan 20-25 ezres ügykezeléssel. A szeptember 1-től hatályba lépő új szabályozás révén az átváltoztatásos ügyek nem automatikusan, hanem „csak” akkor kerülnek a bíróságra, ha ezt az elkövető kéri vagy a bíróság egyébként hivatalból szükségesnek tartja. Ezáltal a bíróságok erőforrásaikkal az eddiginél hatékonyabban tudnak gazdálkodni a gyors, színvonalas elbírálás érdekében.

A törvénymódosítás több ponton javítja az eljárási rendelkezéseket is. A bíróságok tevékenységét elősegítheti a törvényszékek elnökeinek biztosított azon jogkör, amellyel a szabálysértési ügyekre a területükön működő bíróságokat kijelölhetik, így lehetőség lesz válik – elsősorban a Fővárosban – központosított, jól szervezett, hatékonyan működő speciális szabálysértési csoport kialakítása is.

Az eljárási szabályok egyszerűsítésével, a gyakorlatban előforduló jogértelmezési bizonytalanságok kiküszöbölésével a törvény egyes rendelkezései egyértelműbbek lesznek. A törvénymódosítás azonban csak egy állomás, az OBH további fejlesztéseken dolgozik. Többek között folyamatban van a szabálysértési ügyekben alkalmazott nyomtatványok korszerűsítése, és egy olyan eljárási protokoll kialakítása, amely az ország minden bíróságán egységesen egy folyamat-egyszerűsítő, és a bírói munkaerőt a lehető legkisebb mértékben igénybe vevő ügymenetet tesz majd lehetővé.

A Be. Sem maradt érintetlen

Módosul a büntetőeljárásról szóló törvény is – a változások célja az ítélkezés időszerűbbé tétele. A 2013. évi CXII. Törvény a törvényszéki hatáskörbe tartozó ügyek körét szűkítette. Az eddigi szabályokhoz képest a 2013. szeptember 1. után a bíróságon indult ügyek közül törvényszéki hatáskörben a hivatali bűncselekmények közül csak a hivatali visszaélés, a korrupciós bűncselekmények közül pedig csak a Be. szerinti kiemelt jelentőségű korrupciós ügyek maradnak. Ezen felül járás/kerületi hatáskörbe kerülnek vissza az úgynevezett különösen nagy értékre elkövetett vagyon elleni bűncselekmények, és a törvényszékek hatáskörében csak a különösen jelentős elkövetési értékű bűncselekmények maradnak.

A jogszabály egyrészt egységesítette a soron kívüli ügyeket, másrészt sorrendet is megállapított. Csökkent az úgynevezett kiemelt jelentőségű ügyek köre is: a különösen nagy értékre elkövetett vagyon elleni bűncselekményeket már nem a külön eljárási szabályok szerint kell tárgyalni.

Fontos rendelkezéseket vezetett be a jogalkotó a lakhelyelhagyási tilalom és házi őrizet szabályai körében. Egyrészt, a terhelt mozgását nyomon követő technikai berendezés alkalmazása nem függ a terhelt hozzájárulásától akkor, ha az előzetes letartóztatása a törvényi maximum elérése miatt szűnt meg. Másrészt lakhelyelhagyási tilalom és házi őrizet megszegésének minősül az is, ha a terhelt a mozgását nyomon követő technikai eszköz működését akadályozza.

Ugyancsak a törvényszékek hatáskörét érinti a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény módosítása. 2013. szeptember 1-jétől megszűnik a Fővárosi Törvényszék kizárólagos illetékessége az úgynevezett külföldi ítélet érvényének elismerése miatt indult ügyekben, és a jövőben fő szabályként a terhelt lakóhelye szerint illetékes törvényszék jár majd el.

L.T.

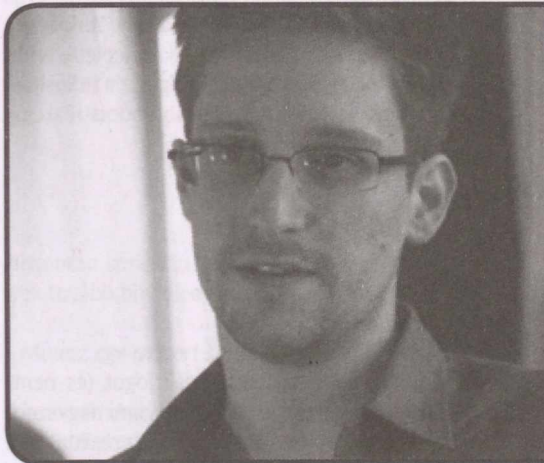
Még nincs vége!

Sok millió dollárba kerülhet az amerikai technológiai cégeknek az Edward Snowden által kiszivároztatott dokumentumok jelentős része. Az NSA-botrány még vélhetőleg nagyon hosszú ideig téma lesz a média számára!

Megfosztanak az amerikai Nemzetbiztonsági Ügynökséget (NSA) a 2001-es New York-i terrortámadások után megszerzett különleges jogosítványaitól a Surveillance State Repeal Act. Ez volt olvasható a vezető publicisztikában az Indexen, az Origo és még sok hírportálon. Az amerikai Képviselőházban törvénytervezetet nyújtottak be, válaszul a kémügynökség tevékenységét fejtegető korábbi cikkekre, riportokra.

Az Edward Snowden által kiszivároztatott dokumentumok alapján született írások szerint az NSA az internetes biztonság alapvető építőköveinek számító titkosítási szabványok meggyengítésén dolgozott az elmúlt tíz évben. "Azért fizetik őket, hogy kémkedjenek. De ha eközben lerontják az emberek által használt titkosítások biztonságosságát, akkor összességében kárt okoznak" – írta a New York Times.

A képviselőknek és a szenátoroknak nem lesz egyszerű dolguk a törvényjavaslat elfogadtatásával. A Washington Post amerikai napilap szerint 2011-ben, Obama elnök kormányzása alatt az NSA újabb jogosítványokat kapott, melyektől nem szívesen válnának meg és koránt sem biztos, hogy a törvényhozók többsége is támogatná a kezdeményezést. Az ügynökség azóta bírói végzés nélkül is használhatja a lehallgatások során felvett anyagokat. Ugyanez az ítélet tette lehetővé azt is, hogy az addigi öt év helyett hat évig tárolják az információkat. Ami önmagában még nem jelentene problémát, ám az a Snowden-ügy kapcsán bebizonyosodott az ellenkezője. Mindazonáltal az úgynevezett „különleges körülmények” esetén (melyeket nem igazán lehet egzaktan körülírni) pedig akár a hat évet is meg lehet hosszabbítani.

Keith Alexander tábornoknak, az NSA vezetőjének rendkívül aktív nyara volt, számos meghallgatáson és sajtóeseményen nyilatkozott az NSA tevékenységéről. Az amerikai képviselőház hírszerzési állandó bizottsága előtt azt állította, hogy az NSA nem jut be céges szerverekre, nem tud engedély nélkül beleolvasni amerikai levelezésébe vagy lehallgatni a telefonhívásaikba. (Tehát ez alapján senkinek nem lehetne félnivalója.) Az NSA vezetőjének a szenátus költségvetési bizottsága előtt is be kellett számolnia az ügynökség tevékenységéről. Azonban a meghallgatások óta kiszivárgott újabb dokumentumok ellentmondanak annak, amit Alexander állított, ezért várhatóan ismét elő fogják venni.

A nemzetbiztonsági ügynökségről kiszivárgott információk Brazíliában is hatalmas botrányt okoztak. A nemzeti tévétársaság híradójában a Snowden által kiszivároztatott do-

kumentumok közül származó diákat mutattak be, amelyek szerint a brazil Petrobras olajtársaság gépeit is feltörték az amerikai hírszerzők. A diplomáciai és politikai indokok mellett az egyik dia a hackertevékenység gazdasági indokait is megemlíttette. A kiszivárogtatásra válaszul brazil hackerek egy csoportja feltörte a kémhivatalhoz névben nagyon hasonlító, ám teljesen más feladatokat ellátó NASA amerikai űrügynökség egyik oldalát.

A Guardian, a ProPublica és a New York Times cikkeire, amelyek „lerántották a leplet” arról, hogy az NSA több mint tíz dolgozik a titkosítási szabványok lerontásán, felháborodott reakciók

érkeztek. Bruce Schneier amerikai kriptográfus a mérnököket szólította fel, hogy osszák meg az NSA-hez fűződő tapasztalataikat. A kriptográfus a felhívás mellett azt is kijelentette, hogy az internetet feltaláló és igazgató Amerika elárulta a világhálót. Az NSA tevékenységének ismertetésében nehéz erkölcsi alapon elítélni Kínát vagy más, az internetet cenzúrázó országokat.

- forrás(ok): MTI, Index, Origo
- kép: npr.org

MEGYESI DÁNIEL

FILMROVAT

12 dühös ember

Egy érdekes filmet ajánlanék jogot (és nemcsak jogot) hallgató kollegáknak, ami nagyszerű betekintést enged az angolszász esküdtszék működésébe, klasszikus remeket alkotva ezzel.

Oscar helyett Medve

Sidney Lumet első filmje Reginald Rose azonos című tévéjátéka alapján készült. A film kevesebb mint három hét alatt lett leforgatva, körülbelül 350 ezer dolláros költségvetésből. Ugyan ez rövid idő, azonban érdemes figyelembe venni, hogy a film első és utolsó jeleneteit (ezek összesen, olyan három percet tesznek ki) leszámítva a teljes játékidő egy szobában, illetve néhány pillanatig annak mellékhelyiségében játszódik. Bár az Oscar-t a Híd a Kwai folyón halásztta el ebben az évben, a Berliini Nemzetközi Filmfesztiválon a film elnyerte a fesztivál fődíját, az Arany Medvét. 1997-ben William Friedkin rendezésében egy új változat is készült, mely a korábbihoz hasonlóan kizárólag pozitív véleményeket kapott a kritikusoktól.

Élet vagy halál

Ez itt a kérdés. Tizenkét férfira, az esküdtszék tagjaira van bízva egy fiatal vádlott halálra ítéelésének kérdése, akit azzal gyanúsítanak, hogy meggyilkolta az apját. A bíró véleményét nyilvánít, miszerint a tárgyaláson minden elhangzott, aminek el kellett, kizárólag a tizenkét férfi az, kiknek jogukban áll döntést hozni. Felhívja a figyelmüket, hogy ha bármiféle kétség is felmerül, ne legyen az ítélet halál, a döntéshez pedig a teljes társaság egyetértése szükséges. Az esküdtek elvonulnak, hogy megkezdjék a megbeszélést. Erre azonban nem kerül sor, első körben szavazást indítanak, és egyiküket leszámítva, mind bűnösnek ítélik a fiút. A nyolcadik tanú úgy véli, hogy megeshet, hogy a vádlott bűnös, de a bizonyítékok nem eléggé meggyőzőek, ahhoz pedig, hogy egy ilyen komoly döntést meghozzanak, a többiek által kétségbevonhatatlan bizonyítékok megvizsgálására, legkevesebb egy órát kötelességük rászánni. Meleg van, és mindenki menne a dolgára, de nincs mit tenni, heves viták veszik kezdetét, melyek során csakhamar kiderül, mégsem olyan sziklaszilárd minden állítás, mint amilyennek elsőre tűntek. A szavazás állása változni kezd, egyes érvek erejüket

vesztik, mások új jelentést kapnak. Sor kerül személyes véleményekre és vitákra, ezekből pedig meg-megújuló konfliktusok születnek.

Egyszerű, mégis nagyszerű

Erre mondjuk, hogy valódi klasszikus, a legjobbak közül való. Alapmű, filmtörténelmi értékkel bír. Kiváló volta abból is adódik, hogy mennyire leegyszerűsített és lényegre törő. Nem egy követhetetlen akciófilmről van szó, mégis sikerül a nézőnek folyamatosan egyre feszültebbé és

kíváncsibbá válnia. A tizenkét esküdt cselekedetei és érzelmei, mind-mind valószínűek és emberiek, kezdeti nemtörődomségükről pedig az jutott eszembe, mitólnának, ha tudnák, minden szavukkal történelmet írnak és legendákká válnak.

Mindenkinek meleg szívvel ajánlom ezt a filmremeket. Aki már látta, az nézze meg még egyszer, aki pedig nem... hát az tudja a dolgát.

L.T.

Zene

Mindig a tehetségekből sok

Mondhatnánk, de ilyenkor elég ha csak körülnézünk bármelyik ország televíziós kínálatán egy szombat este: X-faktor, Got Talent, Megasztár, Star Academy. Ezekkel a show-műsorokkal az ember kénytelen-kelletlen öszszefutni, és sikerük eddig töretlennek tűnik.

A zenei tehetségkutató műsorokat senkinek sem kell bemutatni. Titkon valószínűleg mindenki szurkolt máregy bűgő hangú énekesnek, esetleg még SMS-t is küldött, hogy a rákövetkező héten is a színpadon láthassa kedvencét. Hasonló jellegű műsorokból többféle van: a leghíresebb talán az X-Faktor, amely Simon Cowell producer nevéhez és cégéhez, a SYCOtv-hez kötődik. Ez 2004-ben indult Nagy-Britanniából, azóta több mint 25 országban adaptálták.

A The Telegraph tavalyi cikke szerint az X-Faktor egy valóságos „pénzcsináló-gepezet”, amelyet az is bizonyít, hogy a brit 2009-es évad döntőjében egy 30 másodperces reklámért 250 ezer fontot kértek el, a teljes éves sorozat az ITV-nek 75 millió fontos reklámbevételt hozott – ezt gyarapította még a leadott szavazatokból származó jövedelem. Viszonyításképpen: a döntő alatti szavazatokból nyolc millió fontot szedett össze a szolgáltató. Emellett a show le-

járta után koncertturnékat is szerveznek, amelyek tovább bővítik a kasszát.

Mi tesz egy műsort sikeressé?

Szabó András - egy tehetségkutató műsorokat is gyártó produkciós iroda stratégiai igazgatója elmondása szerint alapvetően egy műsornak három sikertényezője van. Először is maga a televízió pozíciója: vannak olyan formátumok, amelyek beágyazódnak a televízió profiljába. „Ha például Romániában a Kanal D vagy a National TV megvenné az X-Faktort, szinte biztos, hogy rosszul sülné el, vagy legalábbis nem lenne garantált a sikere, mert teljesen más nézőközönséget kellene megszólítani, mint amelyet ezek a műsorok céloznak meg”.

Másik kérdés a programban történő elhelyezés. „Lehet akármilyen jó műsor, de ha reggel 10-től 12-ig kerül adásba, akkor senki sem fogja nézni. Emiatt nagyon felértékelődtek a prime-time órák, amelyek fél 6-tól 11-ig tartanak: ez idő alatt néz a nagy tömeg televíziót. A műsorokat mindig ebbe az intervallumba próbáljuk betuszkolni. Nagyon sok múlik még azon, hogy a versenytársakkal szemben hogyan pozicionálódik a műsor. Nem véletlenül osztották el Magyarországon az X-Faktor és a Megasztár műsorokat, ugyanis nem szabad a saját

nézőközönséged választásra kényszerítene két ugyanolyan műsor között.”

A harmadik tényező a műsor minősége, amely szintén sok tényezőtől függ, de fontos, hogy jól ki legyen találva és a műsor struktúrája jól össze legyen rakva. Vannak olyan formátumok, amelyekre rá kell szólni a szükséges pénzmenyiséget, különben nem érnek semmit – véli a szakértő.

Milyen lesz a jövő X-faktora?

„A jelenlegi mintákra meg fognak jelenni újabb tehetségkutatók, amelyek már nem lesznek ilyen grandiózusak. Közép-Kelet Európában már lefutóban vannak a zenei tehetségkutatók. Ezt Bulgáriában lehet látni a legjobban, ahol már minden volt, ami zenei tehetségkutatót jelent” – avatott be Szabó András.

Véleménye szerint a költséghatékony műsorok térnyerése következik. „Az összes televízió kínlódik a régióban a csökkenő bevételek miatt. A gazdasági felélénkülés lassú, a cégek

nem költenek reklámra, a TV-k pedig ebből élnek. A legutolsó dolog, amiből egy televízió próbál vágni, az a műsor, vagyis a tartalom, de három év vajúdas után már ott tartanak, hogy a tartalomhoz is kezdenek hozzányúlni. Ebből kifolyólag sok kreatív megoldás is fog születni az elkövetkező időkben.

„Olcsó” megoldásnak számít a film- és sorozatvásárlás. Az olcsó török és dél-amerikai sorozatok új virágkorukat élik, főleg a török sorozatok. De vannak még kisebb formátumok, amelyek negyedannyiba kerülnek mint egy X-Faktor, és körülbelül ugyanannyian nézik. A nagy műsoroknak még van egy image-építő és új közönséget bevonzó szerepe is. Egy nagy, grandiózus műsorról, mint az X-Faktor vagy a Survivor, az emberek elkezdnek beszélni, és az is beivódik a köztudatba, hogy melyik csatornán fut. Ezt nem lehet elérni egy kisebb sorozattal”.

L.T.

„Hozsánna néked” magyar labdarúgás

Minék dobunk ki annyi pénzt focira, amikor vannak ennél sokkal sikeresebb magyar sportágak, olyanok is, amik tényleg a világ tetején állnak, mégis töredékét kapják annak a pénznek, amelyből a magyar futball gazdálkodhat.

De nem csak a csapatoknak megy sok-sok pénz, hanem a stadionok felépítésére, felújítására is, amely pénzeknek bizony lenne másutt is helye. Egy nagy nemzeti aréna igenis fontos, ez vitán felüli, de hogy a pergyő szélére egy faluba mi a fenének építenek olyan stadiont, ami még a magyar szabványoknak sem felel meg, arra csak egy érv van, azt meg nem kell szájbárágni... A foci azonban ennél sokkal összetettebb jelenség, semmint, hogy elintézzük egy legyintéssel, hogy „áh, mit akarunk mi ilyen játékkal.” „Ha nem megy a pályán, akkor majd

rendezünk...”

Nem tagadom, hogy erős érzelmek fűznek a focihoz, függetlenül attól, hogy milyen eredményeket érünk el benne akár klub-, akár válogatott szinten. A foci a magyar társadalom számára sokkal több, semmint, hogy kézlegyintéssel el lehessen intézni. Apáink még látták Détárit, Nyilasit és a '80-as évek sikereit, Irapuatotól függetlenül. Látták a Videoton menetelését az UEFA-kupában, tanúi voltak, ahogy zsinórban három világbajnokságra jutottak ki. Nagypapáink látták az egyetlen magyar aranylabdást, látták

a '60-as évek legendáit, a 1966-os angliai világbajnokságot, amikor remek játékkal szinte oktattuk a brazilokat. A focinak olyasféle ereje van ma, mint volt a rómaiak korában a gladiátoroknak és a versenyeknek a Circus Maximusban. Ráadásul a sport kirakat a világ felé, amiben megmutathatjuk magunkat, teljesítményünket és békésen versenghetünk a vetélytárs országok sportolóival. Aki nem érti ezt, aki nem érti, hogy miért várunk újra és újra minden selejtező sorozatot, miért reménykedünk, annak kár magyarázni, soha nem fogja elfogadni.

A baj azonban az, hogy olyan közeg veszi körbe a magyar futball életet, hogy innen tényleg nehéz fejlődni, de ha van fejlődés – márpedig van – akkor azt igenis el kellene ismerni. A legnagyobb probléma talán az, hogy a kormányzat minden jó szándéka ellenére a sportélet ezen szegmensében is minél paternalistább államot próbál megvalósítani. Egyes szereplők kénye-kedve szerint tökécsitenek fel klubokat, építenek nekik stadiont, ami alapvetően akár hasznos is lenne, az egyes klubok filozófiája azonban nem a siker irányába mutat. Számomra például érthetetlen (persze nem az, mert a pénz az úr), hogy miért nem lehet egy-egy csapatnál egy saját nevelésű kemény magot egyben tartani évekre. Ha a Barcelonánál, Chelseánál, Bayernnél ez bevált, akkor a netről letöltögethető edzéstervek mellett ezt miért nem lehet meghonosítani? Ehhez persze az kellene, hogy ne adjuk el a jobb játékosokat, ne engedjük el a fiatalokat külföldre padozni, hanem igenis játszassuk őket a kiöregedett délszláv és afrikai libakergetők helyett, akik aztán tényleg magasról..., hogy zöld-fehér vagy lila. Valahogy meg sem lepődök azon, hogy ők rángatják a vállukat, nem teszik oda magukat. Nem értem azt sem, hogy miért ilyen iszonyatosan lassú a magyar labdarúgás. Nem csak a válogatott, de a klubcsapatok játéka is lassú, ami elsősorban abból adódik, hogy a focisták fejben lassúak, nem kellően robbanékonyak.

De nem csak a focisták háza táján vannak problémák. Nekünk szurkolóknak is meg kell látni a szálkát a saját szemünkben. Először is nem vagyunk következetesek. Ha elcsí-

pünk egy nagyobb csapatot, vagy hozunk egy kötelező meccset magyarányú gólkülönbséggel, akkor máris elszállnak a várakozások, elvesztve a teljes realitást. Ha pedig kikapunk egy egyértelműen jobban játszó csapattól, akkor meg rögtön jön a gyalázkodás és elfordulnak a csapattól. Ebben pedig elsősorban a sportsajtó a ludas, mert a tömegtájékoztató csatornáin lehet a legjobban feltűzteni a hangulatot egy meccsre, és azon keresztül lehet a legjobban megalázni egy csapatot.

Mindezek tetejébe – hangsúlyozom, hogy nem egyedüli országgént – egyelőre nehezen bírunk az ultrákkal, akik egyrészt akár tetszik akár nem, elengedhetetlen részei a futball színházának, másrészt viszont a legnagyobb kerékkötői is lehetnek, mert nem csak a családokat riasztják el az amúgy is majdnem kongó stadionoktól, hanem miattuk vonnak le pontokat, rendelnek el zártkapus meccseket.

Ha korábban úgy fogalmaztam, hogy a foci egy kirakat, akkor elég jól lehet látni rajta keresztül az ország és a társadalom helyzetét is. A foci ettől még – akárcsak Európa legtöbb országaiban – a legfontosabb sportág marad, amit nem csak a labdarúgó szövetségnek, a kormányzatnak, a kluboknak, a focistáknak, hanem a szurkolóknak is erősíteniük kell ahhoz, hogy „előre léphessünk” és büszkén vállalhassuk a kirakatba rakott portékát.

H.I.

Kezdődik megint?

Pick Szeged - az első mérkőzésekről

Augusztus utolsó és szeptember első hetében került sor a férfi kézilabda Bajnokok Ligájában arra a két selejtező-mérkőzésre, melyek a Pick Szeged kézilabdaesapat továbbjutása felől döntöttek, az ellenfél a Metalurg Szkopje volt.

Augusztus 28-án a macedón fővárosban, Szkopjében mutathatta meg újdonsült igazolásaival, új mesterével felfrissült, a nyár alatt összekovácsolt szegedi alakulat, hogy mire képes, azonban a várakozások ellenére nagy gólkülönbségű vereséget szenvedett a Juan Carlos Pastor által vezetett Tisza-parti gárda. A Szkopje 26-16-ra nyerte meg hazai pályán az első mérkőzést, így hatalmas teherült a szegediek vállán: a visszavágón legalább 10 gólos győzelmet kell produkálniuk a BL-továbbjutásért.

A hazai mérkőzést intenzív szurkolótáborozás előzte meg, a vezetőség különböző kedvezményekkel kedveskedett a szegedi közönségnek, hogy a visszavágón dübörögjön a csarnok a drukkerek hangjától. Becsületbeli ügy, és hasonló címkek félmjelezték a szeptember elsején megrendezésre kerülő visszavágót, melyre az Újszegedi Sportcsarnokban került sor. A szegedi közönség majdnem teltházzal, izgatottan várta a csapatot, az első itthoni BL-mérkőzést, melyet Niko Mindegia góljai magabiztosan indítottak. Kemény küzdelem alakult ki a pályán, érződött a feszültség, a szegediekben égett a bizonyítási vágy, ám támadásban még így is voltak hiányosságok, és a gyorsindítási lehetőségeket sem lehetett mindig kihasználni, a Szkopje játékosai ilyenkor gyakran gyorsbbak voltak. A támadások alkalmával azonban az ellenfél a játék lassítására törekedett, az idő nekik dolgozott, nem egyszer fel is zúgott a szegedi közönség, passzív játék miatt reklamálva. A szegedi támadásokat a 29-es számmal játszó irányító, Frantisek Sulc és a 90-es mezben szereplő jobbátlövő Ancsin Gábor góljai koro-

názták meg a legtöbbször, biztos kézzel lőtték sorra a hálószaagató gólokat. Védekezésben az ezen idénytől újra szegedi színekben, újra 18-as számmal játszó Ilyés Ferenc és a már tavaly is a Szegedt erősítő, 21-es mezt viselő Alen Blazevic kíméletlenül kemények voltak, nem lehetett rájuk panasz, és a kapuban Mikler Roland is remekül teljesített. Juan Carlos Pastor ügyesen forgatta a csapatot, emberhátrányban többször is lehívta a kapust és felküldött helyette egy játékost megkülönböztetett mezben, hogy a támadás biztos sikeresen végződjön. A győzelem nem maradt el, 23-19-re nyert a Pick Szeged, azonban ez még így is kevés volt a továbbjutáshoz.

A csatát megnyertük, de a háborút nem: a két mérkőzést tekintve, 45-39-es összesítéssel a Metalurg Szkopje jutott tovább a BL-főtáblára, a Pick Szeged így az EHF-kupában folytathatja csak, immáron ötödöször.

Időközben az NB I-ben is elkezdődtek a mérkőzések, így szeptember 4-én a Juniorválogattal szemben lépett pályára a csapat. A első félidőben a fiatalok igencsak megszorongatták a szegedieket, akiknek ha csak egy pillanatig is lankadt a figyelmük, azt a fiatalok kegyetlenül megbosszulták, kíméletlen védekezéssel és szép gólokkal. A második félidőre a Szeged észbekapott, nem kellene elkomolytalankodni a meccset, így egy zsinórban 5 gólos széria után véglegesen átbillent a mérleg, idővel a fiatalok is elfáradtak, az eredményjelző így a félidei 13-8-hoz képest a mérkőzés végén 30-16-ot mutatott.

Bízunk benne, hogy a Pick Szeged a továbbiakban ennél csak magabiztosabban fog menni a bajnokságban, és a mérkőzést tekintve dícséretet érdemelnek a Juniorválogatott példásan küzdő játékosai is, valamint az öt szegedi fiatal, Fekete Bálint, Gidai Máté, Magyar Dávid,

Molnár Bence és Patyi Zoltán, akik a Juniorválogatott keretében csillogtatták meg tehetségüket.

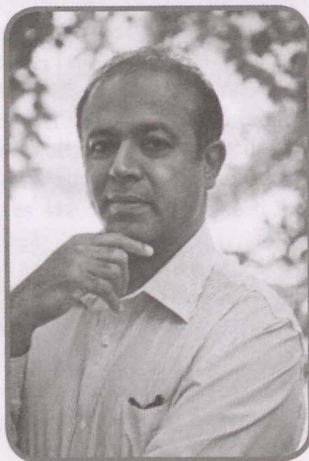
PATYI ZSÓFIA

Könnyek kapuja – könyvajánló egy bestsellerhez

A regény egy fiatal, indiai apácánny történetével kezdődik, aki missziós küldetését teljesítve Afrikába utazik ápolónőnek. A hajóúton megismert Stone doktorba azonnal beleszeret, de cölíbatusa miatt az érzéseit még maga előtt is megtagadja. Az első megdöbentő fordulata a regénynek az, amikor szülési fájdalmak indulnak meg Mary Joseph Áldás Nővérenél és kiderül, hogy számi ikreket hord a szíve alatt. A könyv ezután már a fejüknél összenőtt és sikeresen szétválasztott fiúkról szól azaz Siva és Marion felnőtté válásával folytatódik. Anyjuk belehal a szülésbe, feltételezett apjuk, Stone doktor még aznap elhagyja az országot, így a Nemhely-az afrikai kórház- két indiai orvosa, Hemá és Gós neveli fel őket.

Az író, aki főállásban orvos, élete első könyvében egyedülállóan találta meg az összehangot a három kontinens, Ázsia, Afrika és Amerika között. A kritikusok cséppet sem túlzóan Dickens-hez hasonlítják stílusát. Meglepő természetességgel mutatja be a hindu, a keresztény vallás és az afrikai népi szokások találkozását, ami az orvoslásba továbbvezetve nyer valódi értelmet. Sebész létére mégsem tartózkodott Etiópia politikai helyzetét az olvasó szeme elé tárni, ahol a császáraváltási időszak és a gerillák harcai tovább fokozzák az izgalmat.

Vergheze nem is tagadja, hogy életrajzi elemeken alapszik a történet, hiszen maga is indiai származású. Etiópiában nevelkedett, de a diplomáját az indiai madrászi orvosi egyetemen szerezte meg, majd Amerikába költözött.

Abraham Vergheze- indiai orvos és író, aki a könyvével párhuzamosan a '40-es években született

Már a cím is kettős értelmű, ugyanis, miközben az olvasó ténylegesen a könnyeivel küszködik a hatszáz oldalon keresztül, a Könnyek Kapuja az Afrika keleti-részénél lévő, India felé mutató orszárvú alakú földnyelv feletti szoros (Bab-El-Mandeb), ahol sok hajós vesztette már el életét.

Az ikerfiúk, Siva és Marion sorsa és személyisége a kezdeti azonosság ellenére később teljesen más irányt vesz. A történetet végig Marion meséli, aki, átlagos képességekkel rendelkezik, hétköznapi felfogással, de teli jó tulajdonságokkal. Siva, aki zseniként más szemmel látja a világot, akaratlanul is befolyásolja fivére sorsát, ami a végkifejletben, Ameriká-

ban mutatkozik meg utóljára. Bár mindketten, nevelőszülői példamutatásból eredően, az orvosi pályát választják, Siva egyetem nélkül is világhírű fisztula sebész lesz. Számomra nagy erénye volt a regénynek, hogy tucatnyi más betegséghez hasonlóan, Vergheze egyszerű természetességgel írja le a sokszor halálos vagy maradandó betegségekben szenvedők sorsát, ami a hatásadás hangvétel hiányában lesz

csak igazán átérezhető. Siva a fisztulás betegek iránti elkötelezettsége egy 12 éves lány esete kapcsán kezdődött, amikor először szembesült

egy olyan beteggel, aki édesapjával a kórház felé tartott, maga mögött húzva vizeletsíkját, túrva a megvetést iszonytató bűze miatt. Betegségének eredete, mint sok más sorstársának is az volt, hogy nincstelen családjá kénytelen volt lányukat fiatalon férjhez adni, ahol gyenge és fejletlen teste ellenére korán kellett elkezdnie a nemi életet. Teherbe esett, és a baba vagy széttroncsolta a belső szerveit, gyenge csontjait és apró méhét és ezek a sérülések a szülés következtében még súlyosabbá váltak, vagy másik lehetőségként tanulatlan sáma-

nok higiéniátlan körülmények között abortuszt hajtottak végre rajta, ami nem megfelelő módon elfertőződött. Ha

a fiatal lány túlélte, akkor a legjobb esetben is a húgycső és a hüvely fala elszakadt, ezzel okozva az iszonytató bűzt.

Ilyen, és ehhez hasonló történetekkel spékelt meg az író Siva és Marion mindennapjait, amelyek csak a könyv végére nyerne teljes értelmet.

Az orvoslást a laikusok számára is érthetően a keleti és a nyugati gyógymódok közé helyezi el: mit sem érnek a 21. századi műszerek, ha nem törődnek a páciens lelkével, ugyanakkor pusztán szavakkal nem lehet segíteni a betegeken. A könyvben generációkat kísér végig a jellegzetes párbeszéd: „Az elsősegély mely formája adható

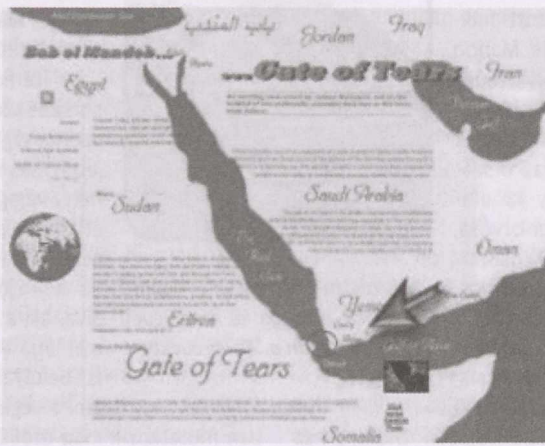
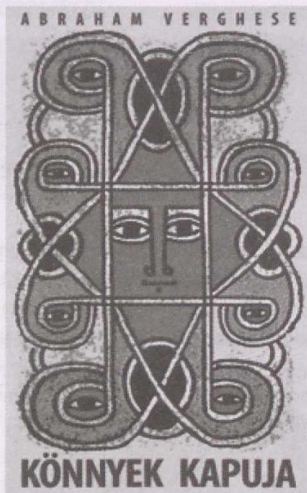
fülön át? – A vigasztalás.”

Abraham V. egy olyan polihisztor, aki az érzelmeket, mint minden emberi lét mozgató rugóját, olyan tisztán és átérezhetően adja át, hogy örök nyomot hagy az olvasóban. „Készíts ajándékot az életedből”, tanácsolja a boldog élet célját.

Kedvenc, már-már kissé közhelyessé vált szállóigém „A tudás hatalom!”, ami a tanulmányai kezdetétől végigkísérte az ikerpárt. Nem beszélve az emberségüket formáló intelméről, amit nevelőapjuk sokszor hangoztatott a fiúknak, „Feszítsd végsőkéig bátorságod íját!”. Ilyen örökérvényű mondatok teszik színesebbé az emberi sorsokat szemünk elé táró történeteket, és ezzel örök nyomot hagynak életünkben.

Mindenki más szemmel látja, mindenből más hatást vált ki a történet, de abban biztos vagyok, nem lehet könnyen elfelejteni! Mindenképpen ajánlom, aki mély érzelmű, nem szokványos körülmények közt játszódo, egyedi történetre vágyik. Ne riasszon el senkit, hogy az orvos-

lás átszövi minden részét, és az sem, hogy az egyik legszegényebb országban, Etiópiában játszódik, indiai orvosokkal. Ez egy igazi kulturális csemege, ami még szerencsére nincs a média által szétcincálva, mégis több százazrek emelték már le a polcra. Remélem ti is követitek példájukat!

Blog Frei Tamástól – A világ és ami mögötte van

Hadd kezdjem egy személyes történettel, mert az utóbbi napok iraki, líbiai és pakisztáni börtönszökései kapcsán eszembe jutott húsz évvel ezelőtti szomáliai „kalandom”.

Még a Magyar Rádió tudósítójaként jártam a klánháborúk dúlta Mogadishuban, és volt szerencsém egy ottani börtönben lakni. Szó szerint lakni. Ráadásul még fizettem is érte.

Úgy alakult, hogy a Vöröskereszt repülőgépén jutottam el a szomáliai fővárosba, és ott belefutottam egy barátságos mosollyal kísért, „Hát szállást, azt azért már nem tudunk nyújtani, Tamás” mondatba. Álltam a zónákra osztott Mogadishuban, kezdett sötétedni, az utcákon strandpapucsos gyerekkatonák korzóztak vállukon Kalasnyikovval, és nem volt hol éjszakáznom. Ekkor tanácsolta a Vöröskereszt munkatársa, hogy menjek a városi börtönbe aludni, mert onnan az egyik klán épp elzavarta a rabokat (miután lelőtték az őroket), és szállodává alakították az épületet.

És tényleg. A börtönfalra hófehér festékkel odapingálták, hogy: HOTEL – 50 DOLLÁR.

Azóta látom kicsit másképp a Közel-Kelet, az Arab-félsziget és Belső-Ázsia börtöneit. És azóta vélem úgy, hogy az ezeken a területeken elkapott terroristagyanús figurákat nem is akkora baj, ha Amerika és a nyugati hatalmak amerikai és nyugati börtönökbe zárják. Guantánamo, ugye! Mert valahogy nagyobb esélyt látok arra, hogy ezekből a börtönökből nem olyan egyszerű megszökni, mint azokból.

És lám, tényleg. Nem tudom, elmerültetek-e a pár nappal ezelőtti iraki börtönostrom részleteiben. Az al-Kaida úgy szöktetett meg több száz rabot (egykor, még az amerikaiak által elfogott terroristagyanús férfiakat, akiket az országból kivonulva az Egyesült Államok átadott a helyi iraki hatóságoknak, például az Abu Ghraibban), hogy először ágyúval szétlőtték az őrbódékat, aztán öngyilkos merénylők átszakították a védelmi gyűrűt. Az így vágott réseken keresztül az al-Kaida harcosai megtámadták a börtönö-

ket (középkori várostromra hasonlíthatott leginkább), és pár órán belül több száz hírhedt terrorista szívódott fel Irakban. Évekig tartott összeszedni őket, viszont csak pár óráig kiszabadítani mindegyiket.

Pár nappal később Líbiában, Bengáziban hasonló körülmények között ezer rabot szabadított ki az al-Kaida, és aztán jött a hír: Pakisztánban is megtámadták az egyik legfontosabb börtönt Dera Iszmail Hán városában. Bár a támadás szó kicsit erős kifejezés, mert az al-Kaida ott egyszerűbb trükköt használt. Először 150 harcos valóban átrobbantotta magát a védelmi vonalakon, de aztán rendőrségi egyenruhába öltözve, hamis papírokkal sétáltak be a börtönbe, és hangosbeszélőn, név szerint hívták ki azt a 250 terrorista rabot, akit utána teherautóra ültettek, és távoztak velük.

Bravó, mondhatnánk cinikusan, ha nem lenne hozzá közünk. De sajnós van! Pár hét alatt kétezzer terroristagyanús al-Kaida-ember sétált ki a cellájából három nagyon veszélyes országban, Amerika pedig jobb híján közölte, hogy globális vészriadót fúj. A következő napokban két tucat diplomáciai posztját zárja be a Közel-Keleten és Észak-Afrikában. A franciák, britek és németek szintén reagáltak, bezárják például a követségeiket Jemenben.

Pontrendszer

A hallgató szociális helyzetére adott pontszámokról

I. A családi háttérrel rendelkező pályázók pontozási rendszere

1. Jövedelemtől függő tényezők max: 100 pont

Az egy főre jutó jövedelemre adott pontok

Legkisebb egy főre jutó nettó jövedelemként tekintjük a mindenkori öregségi nyugdíj legkisebb összegét (2010-ben 28.500 Ft) 100 pont

A pályázó havi egy főre jutó nettó jövedelmének kiszámítása után
+ 1000 forintként - 1 pont (0 alá nem mehet)

2. Jövedelemtől független tényezők max: 80 pont

2.1. Szülők/eltartók után járó pontok

a./ árva vagy állami gondozott nem öntartók	35 pont
b./ nyugdíjas szülőnként	10 pont
c./ rokkantnyugdíjas szülőnként	10 pont
d./ munkanélküli szülőnként	10 pont
e./ egyedül nevelő szülő	25 pont

2.2. Eltartottak száma után adható pontok

A közös háztartásban élők közül a családi bevételbe jövedelmet hozó családtagot (pl. nagyszülő, kereső testvér, stb.) nem vesszük figyelembe

a./ munkanélküli testvérenként	10 pont
b./ kiskorú és/vagy közoktatásban tanuló testvérenként	20 pont
c./ súlyosan beteg vagy felsőoktatásban tanuló testvérenként	25 pont

2.3. Lakóhely távolsága után adható pontok

lakóhely távolsága a képzési helytől (1 pont / 15km) maximum: 25 pont

3. Szubjektív pont max: 20 pont

Olyan szociálisan indokolt körülményekre adott pont, amelyek a fenti pontszámításba nem tartoznak bele. (magas gyógyszerköltség, tartósan táppénzen lévő szülő, egyedi, nehéz családi körülmények, speciális kiadások stb.)

II. Az önellátó pályázók pontozási rendszere

1. Jövedelemtől függő tényezők

max: 100 pont

Az egy főre jutó jövedelemre adott pontok

Legkisebb egy főre jutó nettó jövedelemként tekintjük a

mindenkori öregségi nyugdíj legkisebb összegét (2010-ben 28.500 Ft)

100 pont

A pályázó havi egy főre jutó nettó jövedelmének kiszámítása után

+ 1000 forintként

- 1 pont (0 alá nem mehet)

2. Jövedelemtől független tényezők

max: 80 pont

2.1. A szülők/eltartók után adható pont

Mint önmagát eltartó személy (egy eltartó)

25 pont

2.2. Az eltartottak után járó pont

Amennyiben az önellátónak gyermeke van gyermekenként

25 pont

Árvaság, illetve állami gondozottság után járó önellátás esetén

35 pont

2.3. Lakóhely távolsága után adható pontok

lakóhely távolsága a képzési helytől (1 pont / 15km) maximum:

25 pont

3. Szubjektív pont

max: 20 pont

Olyan szociálisan indokolt körülményekre adott pont, amelyek a fenti pontszámításba nem tartoznak bele

(magas gyógyszerköltség, tartósan táppénzen lévő szülő, egyedi, nehéz családi körülmények, speciális kiadások stb.)

- Elnézést, vezérigazgató úr, azt hittük, hogy ...
(a vice poenia a rejtvényben található)

AZ USA TAG- ALLAMA, ITT TEREM A SUSUKA	KÖZISMERT VEGBÉLKÖP MÁRKA	IGY CSINÁL- NAK A SZOP- RÁN ÉNEKES NÖK	PÉPES SÖR CSEH BICIGLI IDOMÁR
A TIBI HÁVERIA			
TALPKENŐCS			
SZAKRÁLIS TEJ- TERMÉK			
GRÖNLANDI ASZTALI- TENISZ BAJNOK			BOLIVIAI KÖCSÖG- FESTŐ MŰVESZ
ORRÓT FÜJ			TITOKBAN TEHENET FEJ
TUAREG FERFINEV			
NÉPSZERŰ EMPIRIKRI- TICISTA FILOZÓFUS	BROÁFKA LÖCS RÖVIDÍTVE	ADY ENDRE IS EZZ KAPTA EL	HÁROM VAN BELŐLE LAPOS LÉPCSŐ
	MACSKA HÁTULRÓL		IMMANUEL KANT HÍRES OPERAJA
	LFS		
NECSKEBÉKA MONDIA			PÜRUNKULUS PARAZNHÁ- KODAS VISSZÁFELLE
SZTRÁPAČSKA			
			ARANYERMES INDIAI MOZDONY- VEZETŐ
KI KORÁN KEL ARANYAT		CSÜNYA SZÓ HAS- MENÉSKOR SZOKTAK	MAKÁCS KAKTUSZ BÉLTOK
			VLAGYI- VOSZTOK PÁLÓCSAN
		A CSIGA VEGYIELE KÖLBASZ- TALANIT	ALSNÁD- RÁGBAN HORDJUK
SZÖRTÜSZŐ RIGAI KÁRPITOS			
HUGENOTTAK HASZNÁLTAK NADRÁGTARTÓ HELYETT	A VICE POENIA KARFID VEGYIELE		"PROFITORI- ENTÁLT ME- NEDZSER- SZEMINÁ- RIUM" KEZDŐ- BETŰI
		BRAZIL SAJT- GURÍTÓ CSAPAT	
		PÉNZESPOS- TÁS HAM- BODZSAIUL	EZT CSINÁL- JA A KÉNSAV AMIKOR ISSZUK
NŐI NEMI- SZERV NÉPÍESEN ÉLTVE	LEKVÁRS- DUKTA KÖZEPEI	HIRTULEN KERDŐSZÓ FÜLBEN IS LÁTHATÓ	AMIT TUDUNK KOPOLTYÚS KECSKE
			EZZEL LEN- VÁROZZAK A SAKKOT
		PESTIS TREFÁSAN TÜDŐSZÖR	PSZICHO- PATA FUTBALL- BÍRÓ
SERTÉS- ZSÍR LATINUL			
PEKINGI TANGHAR- MONIKA EGYÜTTES		ILYENJE NINCS A LÓNAK	EBBŐL KÉ- SZÜL A TEPSI
SOFÓRÓK MONDIÁK GYAKRAN		TELEPÜLÉS VALAHOL EURÁZSI- ÁBAN	EZT CSINÁL- JA A POLÍTÓ- ROZOTT SZÉKRENY
			VÉKONY, HEGYES FOG- ORVOSI SZERSZÁM, A VEGEN KAMPÓVAL, HE-HE

DIÁKHITEL

Soproni

The advertisement is set against a brown background. In the top left corner is a circular logo with a red 'S' and the word "SUHANCOS" below it. To the left of the center are four bottles of SUHANCOS with different colored caps (purple, yellow, purple, blue). To the right is a cartoon illustration of a man with a mustache, wearing a cap and a vest, holding a glass and a bottle. The text "ALAPOZZ RÁ!" is written in large white letters at the top right, with "(alapozz rá a boltodon)" in smaller text below it. At the bottom left is a Facebook logo and the URL "facebook.com/suhancos". At the bottom right is the word "SUHANCOS" in large white letters.

Keresd a megfelelőt!

SZTE KARRIER NAPOK

2013. október 14-15. ★★★★★ Helyszín: TIK Szeged, Ady tér 10.

ŐSZI ÁLLÁSKERESÉSRE FELKÉSZÍTŐ NAPOK ★ 2013. október 14-15.

SZTE ÓSZI ÁLLÁSBÖRZE ÉS SZOLGÁLTATÓK BÖRZÉJE
SZTE MESTERKÉPZÉSEK NYÍLT NAPJA ★ 2013. október 15.

www.sztekarrier.hu